

LBRIS

We know
books

Simona Ferrante

TĂRÂMUL INOCENȚEI

roman

*Traducere din franceză
de Simona Ferrante*

editura
 NAȚIONAL

Duminică

Trezită brusc din somn, Rebecca privi ceasul de pe perete, de deasupra patului, și încercă să deslușească ora. Limba mică și albastră care abia atinge urechea stângă a chipului zâmbăreț al lui Mickey îi aminti promisiunea pe care mama ei i-o făcuse aseară, la culcare.

— Dacă te trezești la ora nouă, putem merge la cinema ca să vedem filmul tău preferat, la matineul de la ora unsprezece. Astfel, va putea și tati să vină cu noi. Apoi vom merge să mâncăm o înghețată la *Ciocolata favorită*, cofetăria ta preferată.

Patronul cofetăriei reușea să prepare cea mai bună înghețată din Gatineau. Rebecca adora înghețata, iar acolo se găseau o mulțime de arome diferite. Gusturi atât de surprinzătoare, încât abia și le putea imagina. Înghețate în formă de ursuleți sau de marshmallow, sub formă de cremă în care pluteau prăjituri sau în chip de flori, unde fiecare petală avea o culoare și un gust diferite.

Totuși, dacă Rebeccă i s-ar fi cerut să aleagă, ar fi abandonat într-o clipă înghețata în favoarea unei activități alături de tatăl ei.

Iar astăzi avea noroc: putea să se bucure de film și să mănânce înghețată, dar mai ales să petreacă o zi întreagă cu tatăl ei drag.

Tatăl ei era un bărbat foarte ocupat, având un serviciu „im-por-tant” – Rebecca știa prea bine acest lucru, căci mama ei i-l repeta deseori.

Cu toate acestea, Clara înțelegea cât de importantă era pentru Rebecca lansarea la cinematograful a filmului de desene animate cu personajele ei preferate, Mickey și Minnie. Cu o seară în urmă, culcată în pătuțul ei, Rebecca îi auzise pe părinții ei vorbind.

— Te rog, Bruno, fă un efort, fiica ta ar trebui să fie mai importantă decât clienții tăi! rostise mama ei cu o voce melodioasă.

Mai apoi, ușa se închisese, la fel și ochii Rebeccăi, alinați de blândețea din vocea Clarei.

Rebecca sări prima din pat și fugi să-și trezească părinții. Se năpusti în camera lor și se urcă în pat, cuibărindu-se între ei.

Mama o luă în brațe și îi sărută buclele blonde, ca ale ei.

— Nu te îngrijora, furtuna mea mică, o liniști ea, mai avem timp încă! Du-te și îmbracă-te, în timp ce mama vă va pregăti, ție și lui tati, un delicios mic-dejun.

Clara așteptă să plece Rebecca și reluă discuția începută cu Bruno cu o seară în urmă. Îi spuse că ar fi fost bine să facă un compromis care să le permită să-și petreacă împreună ziua aceea.

În ultimul timp, momentele în care Bruno își lăsase deoparte munca pentru a acorda timp familiei sale fuseseră foarte rare.

— Te rog, Bruno, e vacanță! Hai să mergem la lac după-amiază! Îl rugă Clara, mângâindu-i brațul. Parcul Lamy e aproape. Eu voi pregăti un picnic, iar tu ai putea să te ocupi diseară de dosarul tău. Ne-am întoarce înainte de cină. Rebecca ar fi atât de fericită! Și eu aș fi, adăugă ea în șoaptă.

Bruno se ridică brusc, înlăturându-i mâna, și exclamă agasat:

— Nu insista, te rog! Am nevoie de mai mult timp ca să termin. Știi foarte bine că e contractul cel mai important al anului.

Clara scutură din cap ca să îndepărteze efectul reproșului. Părul i se agită pe umeri ca și când ar fi prins viață. „Părul tău are un suflet al lui“, îi murmură Bruno mai demult. Își aminti de vremea când, în ochii lui Bruno, cea mai importantă era ea, și inima i se strânse.

La începutul relației lor erau atât de îndrăgostiți, încât nu puteau sta nicio secundă departe unul de altul. De îndată ce Bruno pleca din micul lor apartament și urca în mașină, telefonul Clarei începea să bipăie. Bruno îi scria cuvinte de dragoste, îi trimitea sărutări și inimioare. Ajuns la birou, o suna doar ca să-i spună „te iubesc“.

Se mai întâmpla și pe atunci să fie nevoit să rămână până seara târziu la reuniuni. Nu se întâmpla des, dar când era nevoie, Bruno o prevenea cu câteva zile înainte, mărturisindu-i cât de mult avea să-i lipsească. În schimb, atunci când putea, o lua cu el la mesele de lucru și la seminare. Clara se făcea mică-mică, să nu îl deranjeze, într-atât de fericită era să fie împreună cu el!

Se simțea ca un copil care îl avea pe Moș Crăciun doar pentru el, în fiecare zi a anului.

Dar în dimineața aceasta Clara tăcu, de teamă să nu strice clipele atât de rare pe care aveau să le petreacă toți trei.

Bruno scoase din garaj noua mașină, un Audi A6, de care era foarte mândru și pe care o cumpărase din Montreal cu o lună în urmă. Rebecca urcă în spate și își atașă singură centura, ca o fetiță mare.

Ajunseră cu o jumătate de oră mai devreme la *Castelul 9*. Complexul includea un spațiu mare de joacă și un vechi castel transformat în cinematograf. Cele două etaje ale clădirii fuseseră complet renovate. La primul etaj se aflau cele nouă săli de cinema, iar la al doilea se găseau o imensă scenă de spectacole și un spațiu dedicat jocurilor video. Imobilul era înconjurat de un parc populat cu tufișuri gigantice, tăiate în formă de animale.

Vastul domeniu fusese înjumătățit, păstrând doar o suprafață de o sută de metri în jurul castelului. O mare parte din teren fusese cumpărată de un puternic consorțiu imobiliar, pentru construirea unui zgârie-nori ce se ridica un pic mai departe, unde funcționau birourile mai multor societăți.

Vânzarea terenului fusese prima afacere a lui Bruno în calitate de avocat al firmei Duval&Co. Îl reprezentase pe proprietar, care voia să-și păstreze bunul moștenit mai mult din loialitate, întrucât aparținea familiei lui de mai multe generații.

Bruno negociase atât de profitabil termenii contractului, încât clientul său reușise să păstreze o parte din

teren, pe care o transformase și o pusese la dispoziția publicului. Acest prim succes îi propulsase cariera în sânul cabinetului.

— Voi parca mașina, mergeți voi, vă ajung din urmă pe drum, spuse Bruno.

Clara îi ținu portiera deschisă Rebeccăi pentru a coborî, dar fetița îi refuză ajutorul.

— Pot singură, sunt mare acum, ripostă ea, coborând dintr-o singură săritură.

Clara surâse amuzată. Fetița ei, care abia împlinise cinci ani, creștea prea repede!

Intrară amândouă pe poarta mare din lemn și porniră pe aleea care traversa tot parcul până în spate, unde se găsea cinematograful.

Rebecca, îmbrăcată într-un hanorac galben fluorescent care îi ajungea până la genunchi, țopăia înaintea ei fără griji, fericită să-și petreacă dimineața cu ambii părinți.

Clara o urmări cu o privire plină de admirație și de mândrie: fiica ei era plină de viață, dezghețată, aproape independentă. Mulți copii de vârsta ei erau încă legați de fustele mamei, fiind mult mai puțin descurcăriți ca fetița ei.

Rebecca știa foarte bine ce voia, ce-i plăcea și ce nu-i plăcea. De exemplu, acel hanorac galben fluorescent pe care îl văzuse în vitrina magazinului *Aubenerie*, de pe bulevardul Gappe, și pe care îl adorase instantaneu. „Uite, mama! se entuziasmase Rebecca. Te rog, cumpără-l! Va ploua!” spusese ea foarte serioasă. Clara râsese în sine ea, căci nu voia să facă haz de gusturile fiicei

ei. Îi cumpărase hanoracul și de atunci Rebecca îl purta de fiecare dată când ieșea, indiferent de timpul de afară.

O mulțime de oameni se îndreptau spre cinematograf, familii cu copii sau grupuri de elevi cu însoțitori, vorbind toți în același timp și făcând aerul să vibreze.

Clara se întoarse să se uite dacă Bruno venea din urmă. Dar el întârzia.

În spatele ei remarcă un cuplu care se săruta fugar. El era un bărbat înalt, blond, cu un corp athletic, ea era mică și firavă, foarte brunetă, cu o figură asiatică. Împreună formau un cuplu exotic, observă Clara, întrebându-se în sinea ei cu cine semăna copilul lor.

În stânga aleii principale se afla un labirint format dintr-un gard viu de un metru înălțime, ce dădea spre un părculeț. Copiii erau încântați să se joace în labirint, pentru că vegetația îi ascundea, lăsând intactă surpriza întâlnirilor față în față la capătul unei alei. Clara se simțea relaxată, pentru că, din partea cealaltă, o putea supraveghea pe fiica ei în timpul jocului. În plus, traseul aleilor nu era prea complicat. Rebecca găsea întotdeauna ieșirea, fără mare greutate.

Câțiva copii scăpară din mâinile părinților și se precipitară pe culoarele de verdeață. Din privire, Rebecca îi ceru mamei ei permisiunea de a li se alătura, iar aceasta aprobă cu o mișcare a capului. Mai aveau încă timp, filmul trebuia să înceapă într-un sfert de oră.

Clara își privi fiica fugind pe aleile verzi, alături de ceilalți copii. Țipetele lor pline de bucurie și râsetele răsunau dinspre alei.

Clara verifică ora. Bruno ar fi trebuit să se întoarcă deja, se gândi ea, aruncând din nou o privire în urmă și încercând să-l zărească. „Probabil caută un loc bun de parcare“, își spuse. Soțul ei avea atâta grijă de noua lui mașină! „E benefic pentru imaginea mea în fața clienților“, o convinsese el pe Clara, înțelegând însă foarte curând că acea bijuterie de mașină îi impunea griji în plus. De fiecare dată când o conducea, se învârtea mult timp pentru a găsi cel mai bun loc de parcare. Îi era teamă că cineva ar fi putut să i-o zgârie sau, mai rău, să i-o fure. Apoi îi lua câteva minute bune până activa alarma. Clara obișnuia să îl tachineze: „Petreci mai mult timp cu Audi-ul tău decât cu noi!“ Poate că răspunsese la telefon, deși îi promisese să îl închidă în timpul dimineții. Clarei îi fu dintr-odată teamă să nu intervină ceva neprevăzut, iar Bruno să fie obligat să se întoarcă să lucreze – fetița ar fi fost foarte dezamăgită

de ieșirea lor. Dacă mai zăbovea mult, aveau să întârzie și să rateze începutul filmului, se gândi ea. Vru să o cheme pe micuță ca să-i explice, dar și ca să se liniștească ea însăși. Se uită după fetiță pe deasupra gardului verde, dar nu o văzu. „Cu siguranță a ieșit din labirint“, se gândi ea.

Clara scrută aleea și dintr-odată zări hanoracul galben al Rebeccăi. Fugi să o ajungă din urmă, certând-o de la distanță: „Draga mea, m-ai speriat atât de tare!“ Dar, apropiindu-se, fu descumpănită. Nu era Rebecca. Copilul avea aproximativ aceeași vârstă și aceeași înălțime și purta un hanorac galben asemănător cu cel al fiicei ei. Dar asemănarea se reducea la atât. Fetița întoarse capul și o privi curioasă. Clara își aminti de cuplul pe care îl surprinsese sărutându-se mai devreme și o recunoscuse pe femeia cu trăsături asiatice. Primi răspunsul la întrebarea pe care și-o pusese: fata și mama ei semănau ca două picături de apă. Femeia nu dădu atenție scenei și se îndepărtă cu pași grăbiți.

Înainte ei, pe alee, trei frați, doi băieți și o fată, se hârjoneau. Unul dintre băieți o împinse pe soră, apucând-o de codițe și trăgându-i capul pe spate, în timp ce fratele celălalt o ținea de braț pe mamă și o implora să fie de acord cu ceva ce o rugase probabil înainte. Femeia nu le dădea atenție nici celor doi copii care se înghionteau, nici celui de-al treilea, care nu-i lăsa brațul. Clara simți imboldul de a o scutura pe mamă pentru a o scoate din visare. Îi privi cum se certau și se gândi la propria ei familie. Bruno și cu ea aveau norocul de a fi părinții unui copil cuminte și deștept ca Rebecca.

Clara se apropie de părculeț, dar nu o văzu nicăieri. Un gând ca un curent de aer rece îi trecu prin minte. Ezită o secundă, spunându-și că Bruno avea să se îngrijoreze dacă nu le vedea acolo. Dar nu putu rezista impulsului de a merge să o caute imediat și intră în labirint, care i se păru mai dificil decât crezuse.

Neliniștea puse stăpânire pe ea și fu cât pe ce să nu găsească ieșirea. Rebecca nu era în părculețul destinat copiilor. Existau două ieșiri, una care dădea spre strada din spate și una care dădea spre aleea principală, cea care ducea spre cinematograful. Poate că Rebecca revenise pe alee în același moment în care ea însăși intrase în labirint, își spuse Clara.

Intră în panică dintr-odată și avu presentimentul că se întâmplase ceva teribil.

— Rebecca! Rebecca! o strigă ea din toate puterile, fără să se jeneze de ceilalți oameni care se întorceau spre ea și o priveau mirați.